

Årsmøde 22 - Sydslesvig mit valg!

Hej alle sammen

Velkommen til årsmødet her i Skovlund. Jeg hedder Lisa og det er Nike. Vi er meget glade for, at vi efter en to års pause for os, endelig kan være med til et årsmøde igen.

Som i sikkert ved, er mottoet i dette år "Sydslesvig mit valg". Men hvad er egentlig et valg? Er det noget politisk? Personligt? Eller praktisk?

Et valg jeg møder hver dag, er spørgsmålet om, hvad tøj jeg tager på. Et valg jeg møder hver dag er, om jeg nu spiser sund avocado toast med tomat, eller om det alligevel bliver pålægschokolade (Jeg kan ikke lide avocado, så i må gætte, hvad det bliver). Jeg vælger, at gå i skolen, fordi der er ikke nogen der tvinger mig længere, og jeg vælger også at - bedre sagt om - jeg laver mine lektier.

I hører det selv - der er så mange valg i hverdagen, som vi måske slet ikke lægger mærke til. Netop sådan har det været med Sydslesvig: et valg, vi slet ikke selv har truffet. Vi blev nærmest tvunget til det. Men jeg vil faktisk også tvinge mine egne børn til det. Jeg vil træffe valget for dem. At være en del af det danske mindretal er måske det bedste, jeg nogensinde blev tvunget til.

Ikke kun Nike vil tvinge hendes børn - det vil vi begge to, og det var vi også hurtigt enig om. At være medlem af det danske mindretal har fyldt vores ungdom med liv. Da vi nu sad sammen og skulle til at skrive denne tale, blev vi lidt nostalgiske. Vi kom hurtigt i tanke om så mange ting, som vores barndom blev præget af.

Det første er selvfølgelig Årsmødet - det er jo netop det, vi fejrer i dag. Endelig igen.

Heldigvis er vejret så dejligt! Vi har allerede holdt så mange friluftsmøder med regn og vind - sådan sparede vi os lige bruseren før. Årsmøder er jo så dejligt - vi møder hinanden. Vi møder nye mennesker, vi møder mennesker vi kender - men det bedste er at møde dem, vi i lang tid ikke har set. I de fleste tilfælde i hvert fald. Årsmødet er år efter år et af mine yndlings "events" fra det danske mindretal. Bortset fra en masse kage og god musik, er det igen og igen dejligt at se de mange glade ansigter - glade ansigter, ligesom Lisas og mit i dag.

Noget jeg husker fra børnehavetiden var Hjerpsted. Selvom jeg altid græd efter min mor, da jeg havde sindssygt meget hjemve, så har jeg kun gode minder om Hjerpsted. Vi gik tur til stranden, legede gemmelej i tornebuskene (hvilket hyppigt førte til, at gemmelegen sluttede ret hurtigt) og klatrede op i træerne.

Boldstævnet har for mig altid været en slags brobygning mellem de danske skoler i Slesvig og omegnen. Nu, på A.P. Møller Skolen, er vi alle blandet sammen - men dengang har vi været fremmede. Jeg tror faktisk, at, selvom vi har været hinandens modstandere ved boldstævne, det alligevel på en måde har bragt os tættere sammen - uden, at vi overhovedet kendte hinanden. Jeg må dog indrømme, at Jes Kruse Skolen dengang har været fjende nr. 1 for mig - men jeg har selvfølgelig afsluttet med min datid. Egentlig er de faktisk meget søde.

Det starter allerede i Oktober - og så kommer julestemningen frem. Når pigerne igen kommer sammen for at øve de traditionelle Lucia sange mens vi går gennem A.P. Møller Skolens gange, så er Julen simpelthen på vej. Hvis vi varmer op i omklædningsrum, hvor det med hensyn til akustikken bare lyder så godt, at vi helst vil invitere gæsterne ind i stedet for, kan man mærke et utrolig stærkt sammenhold på tværs af årgangene. "Vi bærer lyset frem"- og det gør vi sammen.

Lucia Traditionen var noget, som også i de sidste 2 år kunne finde sted, og det var der hvor man virkelig kunne mærke, hvor meget musik, kultur og liv manglede - også i skolen.

Selvom vi stod med 2 meters afstand på trappen i aulaen, og heller ikke kunne gennemføre det traditionelle luciaoptog, var det et stykke normalitet, der gennem en dansk tradition kom tilbage.

Hvis gymnasieelever nærmest kæmper på, at få lov til at deltage i en klippe-klistre aktion, så kan man mærke at noget virkelig er en tradition, der betyder noget. Find saksene og limstift frem - det er tid til klippedag! Når skolen bliver fyldt med duft af kiks og æbleskiver, og der er tændt for julemusik i hvert klasselokale mens der klippes og klistres julepynt, er det bare så hyggeligt. Elever mødes på tværs af klasserne, og hvis man har brug for en klippe-pause, går man måske også bare rundt på gangene for at se, hvad de andre klasser er nået frem til. Det er bare 100% julehygge.

Æbleløbet, det var så dejligt. Rigtig mange børn, inklusive ukonditioneret lille Nike, tog afsted sidste dag før efterårsferien til en 3 km løbetur gennem skoven, for at hente os et velfortjent æble. Da vi så endelig måtte hente æblet, fik vi alle et kryds på hånden - det ville jo være en katastrofe, hvis vi spiste hele to æbler. Så skulle vi jo løbe 3 km igen, haha.

Måske til brobygning, eller også bare til hygge - skole overnatninger. Vi bestiller Pizza, spiller rundbold på idrætspladsen og fodbold i hallen, og danser til Mamma Mia i aulaen sent om aftenen. Skole Overnatninger har altid været noget, vi har kendt til. Selvom man helst ville tage sit sengetøj med ind i klasselokalet skoledagen efter, og lærere måske virkelig synes det er anstrengende, elsker eleverne det. Hvad vi slet ikke har været klar over, er at det er en temmelig dansk - i hvert fald en temmelig mindretals - ting at gøre. Vi kunne dog slet ikke forestille os en skoletid uden skole overnatninger! Det styrker sammenhold, og der opstår hver gang på ny en "klasserejse følelse"

Apropos klasserejse - what a time! Kufferter fyldt med slik, dårlig tids management fra "Deutsche Bahn" og det obligatoriske pige drama - hvad ville skoletiden være uden klasserejser? Nu har vi lige været på vores sidste tur - studieturen. Man tager normalt til Portugal, Spanien eller måske Frankrig - vi var i Muenchen. Men det var virkelig dejligt! (Især hvis man tænker på, at årgangen over os var på Scheersberg...) Men lige meget om man nu er i Barcelona, Muenchen eller - tro det eller ej - på Scheersberg, er det nærmest garanteret, at man tager hjem med gode minder og sjove historier. På lige netop dette eksempel kan man nemlig se, at det ikke er stedet der tæller, men samværet.

Hvis man kommer hjem, og sover i round about 13 timer, kan man mærke, hvor lidt man egentlig har sovet - tiden er også alt for værdifuld for at sove. At bo sammen med sine venner i en uge er meget anstrengende - men på en god måde. At vi aldrig kommer til at opleve det igen, er underligt. Men de minder vi vil huske hele livet, er utrolig kostbart.

Noget jeg altid elskede mest, var Morgensang. På min grundskole samlede vi os altid alle sammen i aulaen hver anden dag, for at afholde en fælles morgensang. Da jeg altid godt kunne lide at synge, var det altid dagens highlight. En af de sange, jeg synes var bedst, er Hodja fra Pjort. Der var et sted i sangen, som efter min opfattelse er et udsagn, der faktisk passer rigtig godt til min ungdom i det danske mindretal: "ingen skal stjæle fra børnenes fantasi." Jeg føler nemlig, at der især i det danske mindretal lægges vægt på, at børn kan være børn. Måske er vi det endda stadigvæk lidt.

Både for Nike og mig er målet lige nu, at få den hvide hue sat på hovedet. Selvom vi ikke engang har startet med at øve op til de dog lidt skræmmende eksamener, glæder vi os allerede nu sindsygt meget på "hue tiden" som er noget helt særligt og værdifuldt. Udover, at man har afsluttet et stort kapitel i livets bog, bliver vi som mindretals elever pludselig synligt. Det er den tid på året, hvor